

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha – západ rozhodl předsedou senátu JUDr. Ing. arch. Zdeňkem Blažkem jako
samosoudcem ve věci

žalobce: A. Š., nar. [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Šmucem, se sídlem v Malé Doubravce
1242/27, 312 00 Plzeň – Doubravka

proti
žalovanému: Město Hostivice, IČO 00241237
se sídlem Husovo nám. 13, 253 01 Hostivice
zastoupený advokátkou JUDr. PhDr. Karolinou Spozdilovou, Ph.D.
se sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

na určení vlastnického práva

takto:

I. Pokud se žalobce domáhal, aby soud určil, že výlučným vlastníkem skládky
materiálu na pozemcích parc. p. č. [redacted]
[redacted] v katastrálním území Hostivice je
žalovaný, žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému plnou náhradu nákladů řízení ve výši
27 104 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kasíková

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal určení vlastnického práva ke skládce materiálu níže specifikovaného. Uvedl dále, že na pozemcích parc. č. [redacted] v katastrálním území Hostivice (dále pozemky 1) a i na pozemku parc. č. [redacted] v katastrálním území Hostivice (dále pozemek 2) patřících různým vlastníkům se nachází skládka materiálu. Jedná se přitom o volné uložení materiálu tvořící jednu souvislou hromadu sypkého materiálu. Z hlediska věcné povahy je skládka materiálu movitou věcí jednotnou, druhově určenou, zastupitelnou, užitkovatelnou hromadnou a dělitelnou. Na pozemky 1 začaly být v roce 1998 navázeny blíže nespecifikovaný materiál, když se tak dělo ze strany neznámých osob do roku 2003, tak byl na pozemcích 1 nalezen materiál v celkovém objemu 181 113 m³. Dále se tento objem již nezvětšil. Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 8. 7. 2005, č.j. 7888/83816/05/OŽP/Sv bylo stanoveno, že materiál na skládce je odpadem. Na pozemek číslo 2 začal být v roce 1998 navázen stavební materiál mnou vlastněnou společností S T A Z co., s.r.o.. Jmenovaná společnost tak činila až do roku 2001, čímž na pozemku 2 vznikla deponie stavebního materiálu a zeminy o objemu 100 000 m³. Že se jednalo o stavební materiál nikoliv o odpad, vyplývá z výsledků laboratorních zkoušek, které později žalobce opatřil, že se jedná o návoz z tohoto materiálu výlučně na pozemek 2 vyplývá z dokumentů vztahujících se k řadě v té souvislosti vedených správních řízení ze strany příslušných správních orgánů. V těchto řízeních nebylo prokázáno, že byl shora uvedený návoz stavebního materiálu uskutečňován na jiné místo, než na pozemek 2. Rovněž tak nebylo prokázáno, že by tento navážený materiál byl odpadem, naopak bylo potvrzeno, že se jedná o stavební materiál zeminu. Navážením stavebního materiálu na pozemek 2 pokračovalo již v období let 2001 až 2003, kdy bylo na žalobcem uvedený pozemek žalobcem vlastněnou společností EKOSTAVBY CO, s.r.o. a s jeho souhlasem převezeno 13 815 m³ stavebního materiálu a přemístěno 2890 m³ stavebního materiálu z pozemků 1. V roce 2006 se pak na pozemku 2 nacházelo celkem 123 979 m³ materiálu. Z výše uvedených skutkových tvrzení a návrhů důkazů k nim vyplývá, že na pozemky 1 do období 1998 až 2003 navezeny blíže neidentifikovaný materiál neznámými osobami o objemu 118 181 113 m³, přibližně ve stejné době došlo k navezení stavebního materiálu na pozemek 2 v celkovém objemu 123 979 m³. Z výsledného současného stavu a podoby skládky je zřejmé, že v časovém období od roku 1998 do roku 2003 došlo při návozu materiálu na pozemky jednak ke smísení deponie stavebního materiálu na pozemku 2 se skládkovou materiálu na pozemcích 1, čímž tak vznikla jednotná skládka materiálu o celkovém objemu 305 092 m³ jako věc nová ve smyslu ustanovení § 35 b) odst. 1 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013. Z hlediska shora uvedeného objemu navezeného materiálu je na této nové věci ve výsledku větší objemové podíl představován materiálem, který byl původně navážen na pozemky 1. Vlastník ani původce naváženého materiálu na pozemky 1 nebyl a není do dnešní doby znám. Lze tedy uzavřít, že materiál byl na pozemku 1 umístěn neznámými osobami, aby si jich vlastníci zbavili. Podle všech okolností je tedy zřejmé, že uvedený materiál byl jeho vlastníkem opuštěn. Celá skládka má charakter věci opuštěné podle § 135 odst. 4 občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013. Předmětné věci došlo k nález skládky materiálu přímo ze strany MÚ žalovaného už v červenci 1998. K vlastnictví skládky materiálu se od této doby do současnosti nikdo nepřihlásil, z čehož lze v souladu v ústraní § 135 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 135 odst. 1 občanského zákoníku jednoznačně dovodit, že skládka materiálu je ve vlastnictví žalovaného. Naléhavý právní zájem na určení vlastnictví skládky je dán stavem, kdy je u

Okresního soudu Praha-západ ve věci 9 C 135/2006 vedeno řízení, ve kterém žalobce společnost Český Aeroholding, a.s. domáhá mimo jiné proti žalobci, jakožto žalovanému 2, splnění povinnosti vyklizení do dvou měsíců od právní moci rozsudku pozemků [redacted] katastrální území Hostivice. Protože žalovaný není účastníkem řízení označeného v předchozí věci a žalobce z pozice žalovaného nemůže bez toho, že by příslušný úkon učinil vůči soudu sám žalobce dosáhnout, aby žalovaný vystupoval ve výše označeném řízení na žalované straně, nezbyvá žalobci, než se domáhat proti žalovanému určení vlastnictví ke skládce materiálů za touto samostatnou žalobou.

2. Žalovaný ve věci uvedl, že jednak není ve věci dán naléhavý právní zájem. Dále žalovaný uvedl, že není ve věci pasivně legitimován s ohledem na dobu, kdy k tvrzenému opuštění skládky mělo dojít. Tvrdí-li žalobce, že k navážení skládky mělo dojít v období od roku 1998 do roku 2003, pak je nutné uvést, že v tuto dobu bylo účinné odlišné znění ustanovení § 135 občanského zákoníku ve znění tehdejších předpisů, než kterých se žalobce domáhá. S odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu vyslovil žalovaný názor, že v případě opuštění věci přechází vlastnické právo na stát již opuštěním věci a zároveň před 1. 10. 2005 dle tehdy účinné úpravě občanského zákoníku vlastnické právo opuštěné věci přecházelo na stát. Žalovaný, tedy s ohledem na výše uvedené nemohl před 1. 10. 2005 nabýt vlastnické právo k jakékoliv opuštěné věci. Třetím argumentem žalovaného byla skutečnost, že skládka odpadu, respektive odpad samotný nemůže být opuštěnou věcí, jak v žalobě žalobce sám ve své žalobě uvedl, o povaze materiálu rozhodoval Krajský úřad Středočeského kraje, který rozhodl, že materiál uložený na předmětných pozemcích je odpadem. Existuje navíc další rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, který rozhodl, že i materiál uložený na pozemcích p. č. [redacted] a [redacted] dle PK v KÚ Hostivice je odpadem. Skládka materiálu je v celém rozsahu odpadem a v tomto směru žalovaný odkazuje na institut opuštění věci dle občanského zákonu dle ustálené judikatury (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 22 Cdo 1823/12, kde je uvedeno: „Opuštění věci, derelikce je právním úkonem (nikoliv událostí), a proto musí mít náležitosti stanovené zákonem pro platnost právního úkonu, zejména náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení práv 35 občanského zákoníku. Vedle obecných náležitostí musí derelikce naplňovat také vůli vzdát se vlastnictví věci a její fyzické opuštění.“ Právní úkon byl podle ustanovení § 39 občanského zákoníku neplatný, pokud mimo jiné svým obsahem nebo účelem odporoval zákonu nebo jej obcházel. Nakládání s odpady mělo a má jsou speciální úpravu vůči občanskému zákoníku, a to v zákoně č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů, stejně tak i v zákoně č. 185/2001 Sb.. Oba dva zákony shodně stanovily povinnost nakládat s odpady a zbavovat se jich jen v souladu se zákonem, zejména pak zbavovat těchto odpadů v zařízeních a místech a objektech k tomu určených, o možnosti opustit odpad proto nemůže být ani uvažováno. Navrhl zamítnutí žaloby.
3. Během řízení navrhl žalobce, aby soud připustil přistoupení České republiky zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových jako dalšího účastníka na straně žalovaného. V tomto směru soud tento návrh zamítl, proti tomuto rozhodnutí bylo ze strany žalobce podáno odvolání a usnesení soudu prvního stupně potvrdil Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, svým usnesením ze dne 22. 8. 2019, č. j. 19 Co 225/2019-180. Zdejší soud v důvodech plně odkazuje na toto rozhodnutí.
4. Z provedeného dokazování soud zjistil tyto skutečnosti: Na pozemky parc.č. [redacted] [redacted] byl v letech 1998 až 2003 navážen blíže nespécifikovaný materiál (důkaz: nesporná tvrzení účastníků). Shora uvedené na pozemky zapsané v katastru nemovitostí jsou mimo jiné pozemky parc.č. [redacted]

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kasíková

██████████ dle PK v KÚ Hostivice (důkaz: žatežské srovnávací sestavení parcel pro KÚ Hostivice). Rozhodnutími Krajského úřadu Středočeského kraje zde dne 8. 7. 2005 č. j. 7888/83816/05/OŽP/Sv bylo rozhodnuto, že materiál uložený na pozemcích parc.č. ██████████ dle KN a parc.č. ██████████ dle PK v KÚ Hostivice je odpadem (důkaz: příslušné rozhodnutí krajského úřadu). Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 3. 2006 č.j. 1559/11742/06/OŽP/Chr bylo rozhodnuto, že materiál uložený na pozemcích parc.č. ██████████ a ██████████ dle PK v KÚ Hostivice je odpadem (důkaz: příslušné rozhodnutí krajského úřadu). Předmětná deponie je jednotná hmota a jedna nedílná věc (mapové podklady, ortofotomapa, výpisy z katastru nemovitostí). V řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 C 135/2006 byla podána žaloba, která ukládala mimo jiné žalobci v tomto řízení A ██████████ Š ██████████, aby vyklidil pozemky parc.č. ██████████. V řízení a bylo rozhodnuto rozsudkem soudu prvního stupně, který byl potvrzen odvolacím rozsudkem č. j. 31 Co 410/2013-807 ze dne 13. 6. 2017, kde mimo jiné bylo uvedeno: „Druhý žalovaný nabytí deponii o kubatuře 291 642 m³, pokud bylo na deponii od nabytí vlastnictví druhým žalovaným dále naváženo v letech 2001 až 2004 postupně až do objemu 356 638 m³, docházelo ke smíšení navezených větší s původní deponií, vlastníkem takto zpracované věci zůstal vzhledem k množství, které mohlo být postupně naváženo, druhý žalovaný. Vlastníkem deponie zůstává druhý žalovaný, jeho vlastnické právo nezaniklo dle názoru odvolacího soudu ani tvrzením opuštěním.“ (důkaz: Spise zdejšího soudu sp. zn. 9 C 135/2006).

5. Ze shora provedeného dokazování vzal soud za prokázaný tento skutkový děj: Na pozemky parc.č. ██████████ ██████████ byl v letech 1998 až 2003 navážen blíž nespecifikovaný materiál. Shora uvedené na pozemky zapsané v katastru nemovitostí jsou mimo jiné pozemky parc.č. ██████████ dle PK v KÚ Hostivice. Rozhodnutími Krajského úřadu Středočeského kraje zde dne 8. 7. 2005 č. j. 7888/83816/05/OŽP/Sv bylo rozhodnuto, že materiál uložený na pozemcích parc.č. ██████████ dle KN a parc.č. ██████████ dle PK v KÚ Hostivice je odpadem. Rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 3. 3. 2006 č.j. 1559/11742/06/OŽP/Chr bylo rozhodnuto, že materiál uložený na pozemcích parc.č. ██████████ dle PK v KÚ Hostivice je odpadem. Předmětná deponie je jednotná hmota a 1 nedílná věc. V řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 C 135/2006 byla podána žaloba, která ukládala mimo jiné žalobci v tomto řízení A ██████████ Š ██████████, aby vyklidil pozemky parc.č. ██████████. V řízení a bylo rozhodnuto rozsudkem soudu prvního stupně, který byl potvrzen odvolacím rozsudkem č. j. 31 Co 410/2013-807 ze dne 13. 6. 2017, kde mimo jiné bylo uvedeno: „Druhý žalovaný nabytí deponii o kubatuře 291 642 m³, pokud bylo na deponii od nabytí vlastnictví druhým žalovaným dále naváženo v letech 2001 až 2004 postupně až do objemu 356 638 m³, docházelo ke smíšení navezených větší s původní deponií, vlastníkem takto zpracované věci zůstal vzhledem k množství, které mohlo být postupně naváženo, druhý žalovaný. Vlastníkem deponie zůstává druhý žalovaný, jeho vlastnické právo nezaniklo dle názoru odvolacího soudu ani tvrzením opuštěním.“ Soud provedl i další důkazy, nevyvodil z nich však žádné další skutková zjištění, kromě těch uvedených shora.
6. Soud hodnotil důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Soud vycházel z listinných důkazů.
7. Ve věci bylo nařízeno první jednání na den 13. února 2020. Právní zástupce žalobce byl na toto jednání předvolán již 5. 12. 2019, kdy mu do datové schránky byla doručena

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kasíková

předvolání na toto jednání. Teprve dne 17. 1. 2020 zaslal právní zástupce žalobce Mgr. Tomáš Šmucr, advokát, žádost o odročení jednání, a to z toho důvodu, že na základě uzavřené smlouvy o ubytování ze dne 10. 9. 2019 má být právní zástupce žalobce ve dnech 9. 2. 2020 až 14. 2. 2020 na rekreačním pobytu v rámci plánované dovolené. Tvrzeňou skutečnost právní zástupce žalobce v příloze dokládá potvrzením rezervace ubytování adresovaným na jméno manželky právního zástupce. Žádá z tohoto důvodu o odročení nařízeného jednání. Zároveň k tomuto doložil email z [REDAKCE], která zaslala tento M [REDAKCE] Š [REDAKCE], kde uvádí: „Dobrý den, potvrzují vám rezervaci dvoulůžkového pokoje v termínu 9. 2. až 14. 2. 2020“. Datováno 10. září 2019. K tomu k této omluvě soud uvádí: Jednak se nejedná o omluvu včasnou, jestliže byla tato skutečnost známa právnímu zástupci žalobce již 10. září 2019. Předvolání na jednání obdržel 5. 12. 2019, ale soud žádal o odročení až 17. 1. 2020. Zároveň není tato omluva důvodná. Soud k tomu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 999/2009, které uvádí: „Je-li účastník (jeho zmocněnec) povinen ve stejné době, na kterou bylo nařízeno jednání, se účastnit jiného jednání u soudu nebo jiného orgánu, jde zpravidla o skutečnost, která omlouvá jeho neúčast k jednání soudu. K tomu, aby byla taková omluva mohla být důvodná (by mohlo jít o důležitý důvod neúčasti jednání) však nepostačuje, že účastník (jeho zmocněnec) soudu takovou skutečnost neoznámí. Účastník (jeho zmocněnec) je povinen soudu k omluvě sdělit další údaje o tom, proč se nemůže jednání zúčastnit, zejména také jaké jiné jednání mu brání účasti (v jaké věci, u jakého soudu nebo jiného orgánu), kdy se o něm dozvěděl (že byl k němu předvolán dříve než k jednání, z něhož omlouvá) a že časovou kolizi více jednání nebylo možné vyřešit, jinak (nepočítaje v to zmocněnce účastníka - postup dle ustanovení § 25 odst. 3 o.s.ř., soud totiž musí mít možnost posoudit jaká konkrétní okolnost účastníku (jeho zmocněnci) účasti při jednání brání a zda jde o okolnost významnou, která neúčast u jednání ospravedlňuje a v případě potřeby ji ověřit. Jen na základě konkrétních okolností může soud dovodit, že uplatněná omluva je důvodná a zda tu je důležitý důvod pro neúčast jednání). Nebo zamezit případné snaze účastníka (jeho zmocněnce) bránit rychlé a účinné ochraně práv v občanském soudním řízení.“ Třebaže byly uvedeny konkrétní skutečnosti, které právnímu zástupci žalobce bránily účastnit se jednání, nemůže být omluva důvodná. Jak vyplynulo z plné moci právního zástupce žalobce, Mgr. Tomáš Šmucr je samostatně působící advokát, je vybaven identifikačním číslem, evidenčním číslem zápisu v advokátní komoře, není zaměstnancem, nemá v tomto smyslu dovolenou. Je pouze na něm, jakým způsobem tráví svůj čas, zda-li prací pro svého klienta, či na výletě nebo na rekreaci. V samotné omluvě není ani uvedeno, že není možná substitute, takže obecně substitute možná je v každém případě. I v tomto konkrétním případě byl dostatek času a prostoru, aby právní zástupce našel za sebe substituta, který by hájil zájmy jeho klienta u soudu. Účast na rekreaci na Šumavě v [REDAKCE] chatě nemůže být důvodem způsobitým pro neúčast u soudu a pro odročení jednání, navíc soud upozorňuje, že [REDAKCE] chata na Šumavě je v dojezdové vzdálenosti ke zdejšímu soudu, jednání bylo nařízeno až od 15 hodin, byl zde dostatek časového prostoru, třebaže se jednalo o zimní období, dostat se během dne do budovy soudu v Praze 1, Karmelitské ulici. Uvedená omluva, tak je zcela nedůvodná a soud tedy jednal bez účasti právního zástupce žalobce.

8. Co se týká samotného předmětu žaloby, je zřejmé, že se jedná o žalobu na určení. V tomto směru je tedy podmínkou pro to, aby byla žaloba na určení úspěšná, naléhavý právní zájem na takovém určení. Soud v tomto směru odkazuje na ustálenou judikaturu, například na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 620/2008, kde je uvedeno: „Určovací žaloba podle § 80 písm. c) o.s.ř. je preventivního charakteru, má místo tam, kde je možné její pomocí eliminovat stav ohrožení práva či nejistoty v právním vztahu a k příslušné nápravě nelze dospět jinak, nebo když účinněji než jiné procesní prostředky vystihuje obsah a povahu daného právního vztahu a právně jejím prostřednictvím lze

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Kasíková

dosáhnout úpravy představující určitý právní rámec, který je zárukou odvrácení budoucích sporů. Tyto funkce určovací žaloby korespondují právě s podmínkou, aby na určení práva nebo právního vztahu byl naléhavý právní zájem, nelze-li v konkrétním případě očekávat, že je určovací žaloba bude plnit, nebude ani splněna podmínka naléhavého právního zájmu. Přitom platí, že takový závěr se neváže pouze k určovací žalobě jako takové a logicky podmíněn tím, z jakých právních důvodů žalobce vychází, jakého konkrétního určení se domáhá a vůči komu určení směřuje."

9. Zde soud uvádí, že důvodem pro podání této žaloby, jak žalobce sám uvedl, je řízení ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 C 135/2006. Toto řízení je však pravomocně skončeno, stejně tak bylo rozhodnuto i o dovolání žalobce, aniž by tento byl v dovolání úspěšný. Preventivní podmínka tedy odpadla za situace, kdy byl veden čtrnáctiletý spor o vyklizení, kde navíc již žalobci tam (žalovanému 2) bylo uloženo odklizení předmětu řízení (deponie) a zároveň soud v řízení sp.zn. 9 C 135/2006 jako předběžnou otázku posoudil vlastnictví a uvedl, že se jedná o jednu věc hromadnou a vlastní ji žalovaný 2 (zde žalobce). Přesto soud vědom si povinnosti, která mu vyplývá z jiné ustálené judikatury, chtěl u jednání žalobce, respektive jeho právního zástupce poučit k doplnění tvrzení týkající se naléhavého právního zájmu, respektive poučit ho, že dosud naléhavý právní zájem netvrdil a respektive rozhodné skutečnosti, které tvrdí nejsou toho charakteru, aby mohl být úspěšný. V tomto směru jej tedy vyzvat, aby tak učinil dle § 118 a) odst. 1 o. s. ř., kdyby ho předtím poučil o svém jiném právním názoru na věc dle § 118 a) odst. 2 o. s. ř.. Za situace, kdy právní zástupci žalobce se k soudu nedostavil a jeho omluva nebyla důvodná soud a jednal bez účasti právního zástupce, nemohl dát tedy shora uvedené poučení dle ustálené judikatury týkající se naléhavého právního zájmu. V tomto směru soud uvádí, že strana žalující neunesla břemeno tvrzení a následně ani břemeno důkazní týkající se naléhavého právního zájmu a soud tedy žalobu zamítá mimo jiné pro nedostatek naléhavého právního zájmu.
10. V dalším soud plně odkazuje na vyjádření strany žalované ohledně pasivní legitimaci žalovaného a skládky odpadu jako věci opuštěné, kterou žalovaný uvedl ve svém vyjádření ve věci ze dne 6. 7. 2018 pod body II a III svého vyjádření, kde uvádí:
11. „Žalovaný především uvádí, že není ve věci pasivně legitimován, a to s ohledem na dobu, kdy k tvrzenému „opuštění“ skládky mělo dojít.
12. Tvrdí-li žalobce, že k navázení skládky mělo dojít v období od roku 1998 do roku 2003, pak je nutné uvést, že v tuto dobu bylo účinné odlišné znění ustanovení § 135 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“), než kterého se žalobce dovolává. Žalobce se dovolává znění účinného od 1. 10. 2005 do 31. 12. 2013, kdy po novele obč. zák. zákonem č. 359/2005 Sb. vlastnické právo k opuštěné věci přecházelo na obec, v jejímž obvodu byla věc nalezena, a to po uplynutí lhůty 6 měsíců od okamžiku jejího odevzdání. Jak žalobce sám uvedl, k „nálezu“ skládky mělo dojít již v roce 1998 Městským úřadem Hostivice a k ukončení návozu skládky došlo v roce 2003. Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 11. 3. 2009 sp. zn. 28 Cdo 3563/2008 vyslovil názor, že v případě opuštění věci přechází vlastnické právo na stát již okamžikem opuštění věci a tuto linii argumentace Nejvyšší soud neopustil ani po zmíněné novele obč. zák. Na tento případ proto dopadá úprava obč. zák. účinná do 30. 9. 2005, kdy vlastnické právo k opuštěné věci podle ustanovení § 135 odst. 1 obč. zák. ve znění do 30. 9. 2005 přecházelo na stát.
13. Žalovaný s ohledem na výše uvedené nemohl před 1. 10. 2005 nabýt vlastnické právo k jakékoliv opuštěné věci, a proto ani nemůže být pasivně legitimován.“

14. Dále žalovaný uvedl ohledně charakteru předmětné věci - skládky odpadu: „Žalobce zcela opomíjí, že skládka odpadu, respektive odpad samotný, nemůže být opuštěnou věcí.“
15. Jak žalobce sám ve své žalobě uvedl, o povaze materiálu rozhodoval Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, a to rozhodnutím ze dne 8. 7. 2005 č.j. 7888/83816/05/OŽP/Sv (dále jen „Rozhodnutí KÚ 2005“), kterým potvrdil, že materiál uložený na pozemcích parc. č. [REDAKCE] dle KN a parc. č. [REDAKCE] dle PK v k.ú. Hostivice je odpadem.
16. Žalobce již neuvedl, že existuje ještě druhé rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 3. 3. 2006 č.j. 1559/11742/06/OŽP/Chr (dále jen „Rozhodnutí KÚ 2006“), kterým bylo potvrzeno, že i materiál uložený na pozemcích parc. č. [REDAKCE] dle PK v k.ú. Hostivice je odpadem. Z textu Rozhodnutí KÚ 2005 a Rozhodnutí KÚ 2006 je pak zřejmé, že obě rozhodnutí se týkají jednoho celku, kdy druhým rozhodnutím byl řešen odpad, který se „přesypal“ na okolní pozemky a prvním rozhodnutím nebyl řešen.
17. Pro předejití jakýchkoliv pochybností žalovaný uvádí, že v k.ú. Hostivice došlo k přečíslování parcel vedených v pozemkových knihách, a proto pro srozumitelnost výše uvedených rozhodnutí žalovaný předkládá relevantní část srovnávacího sestavení parcel z katastru nemovitostí (veřejně dostupné na nahlizenidokn.cuzk.cz), kde jsou zvýrazněny pozemky výše uvedenými rozhodnutími zmiňované a pozemky uváděné žalobcem, které z původních pozemků vznikly.
18. Žalobce v žalobě uvádí, že materiál na pozemku na parc. č. [REDAKCE] v k.ú. Hostivice je stavebním materiálem – zeminou. V Rozhodnutí KÚ 2005 je však výslovně uvedeno, že i materiál na pozemku parc. č. [REDAKCE] dle PK (současné pozemky parc. č. [REDAKCE] a parc. č. [REDAKCE]) je odpadem, a proto tvrzení žalobce nemůže obstát.
19. Skutečnost, že „skládka materiálu“ je v celém rozsahu odpadem je stěžejní právě pro možnost užití institutu opuštění věci dle obč. zák., a to zejména proto, že „Opuštění věci (derelikce) je právním úkonem (nikoli událostí), a proto musí mít náležitosti stanovené zákonem pro platnost právního úkonu – zejména náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 37 obč. zák. Vedle obecných náležitostí musí derelikce naplňovat také vůli vzdát se vlastnictví věci a její fyzické opuštění.“ jak uvedl Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 17. 9. 2014 sp. zn. 22 Cdo 1823/2012.
20. Právní úkon byl podle ustanovení § 39 obč. zák. neplatný, pokud mimo jiné svým obsahem nebo účelem odporoval zákonu nebo jej obcházel. Nakládání s odpady mělo a má svou speciální úpravu vůči obč. zák., a to jak v zákoně č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech (1997)“) účinný od 1. 1. 1998 do 31. 12. 2001, tak v zákoně č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech (2001)“). Jak zákon o odpadech (1997) ve svém ustanovení § 3 odst. 2, 4 a 5, tak zákon o odpadech (2001) ve svém ustanovení § 12 odst. 1 a 2, shodně stanovily povinnost nakládat s odpady a zbavovat se jich jen v souladu se zákonem, zejména pak zbavovat se těchto odpadů v zařízeních, místech a objektech k tomu určených. Pozemky, na kterých se předmětná skládka odpadu nachází, nejsou místem určeným k ukládání odpadu, což je zřejmé z odůvodnění. Rozhodnutí KÚ 2005 a Rozhodnutí KÚ 2006. O možnosti opustit odpad proto nemůže být ani uvažováno, jelikož by takovýto úkon odporoval jak zákonu o odpadech (1997), tak zákonu o odpadech (2001), a jako takový by byl neplatný.

21. Pro dokreslení celé věci nelze opomenout skutečnost, že jak Rozhodnutí KÚ 2005, tak Rozhodnutí KÚ 2006, ve svých odůvodněních pracují s tím, že odpad je ve vlastnictví žalobce, a žalobce tuto skutečnost ani nerozporoval. V odůvodnění Rozhodnutí KÚ 2005 je uvedeno vyjádření žalobce pro stavební úřad Městského úřadu Hostivice ze dne 4. 1. 2002, kdy uvedl: „Dále konstatuji, že jsem na pozemky přivezl stavební materiál a uskladnil na pozemcích k tomu účelu zákonně způsobilých.“ V odůvodnění Rozhodnutí KÚ 2006 pak správní orgán uvedl, že „V obou případech se jedná o materiál navezený a uložený panem Š██████ bez souhlasu příslušných orgánů státní správy na pozemky v jeho vlastnictví.“ (citováno ze shora uvedeného vyjádření strany žalované)
22. K tomu, co uvádí žalovaný ve věci, soud dále doplňuje, že jak je uvedeno shora, z provedeného dokazování bylo zjištěno a v tomto směru jsou i tvrzení účastníků nesporná, že předmětná deponie je odpadem, jedná se o movitou věc jednotnou, druhově určenou, zastupitelnou hromadnou a dělitelnou. Zde navíc soud odkazuje na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Praze, který rozhodoval jako odvolací soud v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 9 C 135/2006 a který v rozsudku z 13. 6. 2017 č. j. 31 CO 410/2013-807 mimo jiné uvedl:
23. „Druhý žalovaný nabyl deponii o kubatuře 291 642 m³. Pokud bylo na deponii od nabytí vlastnictví druhým žalovaným dále naváženo v letech 2001 až 2004 postupně až do objemu 356 638 m³, docházelo ke smísení nalezených částí původních deponií, vlastníkem takto zpracované věci zůstal vzhledem k množství, které mohlo být deponií naváženo, druhý žalovaný (zde v tomto řízení žalobce). Vlastníkem deponie zůstává druhý žalovaný (v tomto řízení žalobce –pozn. zd.soudu). Jeho vlastnické právo nezaniklo dle názoru odvolacího soudu ani tvrzeným opuštěním. Opuštění (derelikce) věci je jednostranný obvykle neadresný projev vůle vzdát se vlastnického práva spojených s pozbytí detence věci. Opuštění věci je právní úkon, a proto nesmí odporovat zákonu ani jej obcházet či být v rozporu s dobrými mravy (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 3. 2009 sp.zn. 28 Cdo 3563/2008 dostupný na www.nsoud.cz). Opuštění věci (deponie) činí druhý žalovaný za situace, kdy jeho věc zasahuje na cizí pozemky, vlastník těchto pozemků se domáhá její vyklizení u soudu již od roku 2006 a vyklizení si dle tvrzení druhého žalovaného vyžádá nejen užití techniky, včetně nákladních vozidel, ale také řadu administrativních úkonů, které samotný odvoz deponie jako takovými vozidly umožní opuštění věci v době, kdy tato věc nepřipustně zasahuje do vlastnického práva jiných osob, směřuje zejména k tomu, aby se vlastník opuštěné věci vyhnul nejen své povinnosti zdržet se rušení (zásahu do okolních pozemků), ale také vynaložením nákladů na administrativní zátěže s tím spojené. Tento způsob zbavení se odpovědnosti vlastníka na úkor obce je podle názoru soudu se mezi dobrých mravů jednoznačně vymyká. Dobré mravy plní funkci krajního korektivu platnosti právních jednání v případech, kdy právní jednání nemůže obstát pro rozpor s hodnotami, které dobré mravy chrání, popřípadě pro zjevně nepřiměřené či nespravedlivé následky, které takové právní jednání zakládá. Odpovídajícím právním následkem porušení dobrých mravů je proto ve všech případech absolutní neplatnost právního jednání. Pro závěr, o rozporu s dobrými mravy bylo již nadbytečné zabývat se tím, zda opuštění věci není rovněž v rozporu se zákonnou úpravou nakládání s odpady.
24. Vzhledem k výše uvedenému závěru o trvání vlastnictví deponie neshledal odvolací soud důvod pro přerušení odvolacího řízení po dobu řízení o určení vlastnictví obce Hostivice, které bylo žalobou u druhého žalovaného u místně nepřislušného soudu zahájeno. Ze stejného důvodu odvolací soud nepřistoupil ani k přerušení odvolacího řízení po podání trestního oznámení druhého žalovaného. Skutečnost, že orgány činné v trestním řízení

budou zjišťovat, kdo navážku deponie vykonal, kdo je tedy rušitelem, nemůže mít vliv na odpovědnost druhého žalovaného jako vlastníka ve věci zasahující na cizí pozemek

25. Druhý žalovaný jako vlastník deponie, která bez právního důvodu zasahuje do vlastnictví žalobce tím, že je zčásti umístěna na jeho pozemcích, je povinen svou věc z pozemku žalobce odstranit (pozemky žalobce vyklidit), tomu odpovídající právo žalobce nemůže být promlčeno.“ (citováno ze shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze)
26. Na shora uvedená skutková zjištění soud aplikoval příslušná ustanovení o. s. ř. a občanského zákoníku platného a účinného v době, kdy došlo k navezení předmětné deponie, tedy zákona 40/1964 Sb.
27. Podle ustanovení § 80 zákona č. 99/63 (Občanský soudní řád, dále jen o.s.ř.) určení, zda tu naléhavý právní poměr nebo právo je či není, se lze žalobou domáhat jen tehdy, je-li na tom naléhavý právní zájem. Dle ustanovení občanského zákoníku ke dni do 30. 9. 2005 dle § 35 odst. 1, kdo najde ztracenou věc je povinen ji vydat vlastníkov. Není-li vlastník znám, je nálezce povinen odevzdat ji příslušnému státnímu orgánu. Nepřihlásí-li se o ní vlastník do jednoho roku od jejího odevzdání, připadá věc vlastnictví státu.
28. Dle § 39 občanského zákoníku číslo 40/1964 Sb. neplatný je právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází nebo se přiči dobrým mravům.
29. Ve shora uvedené věci žalobce soudu netvrdil naléhavý právní zájem na určení, že je tu právní vztah uvedený ve výroku rozsudku, respektive jeho tvrzení byla takového charakteru, že z nich bylo zřejmé, že naléhavý právní zájem zde není a jiná tvrzení soudu neuvedl, pak soud postupoval podle § 80 o.s.ř. a contrario a žalobu v plném rozsahu zamítl.
30. I kdyby soud tuto žalobu nezamítl ze shora uvedených důvodů, byla by zamítnuta z toho důvodu, když bylo zřejmé, že předmětná deponie na předmětných pozemcích byla opuštěna před 30. 9. 2005 a za této situace dle § 135 odst. 1 o. s. ř. by tato věc připadla do vlastnictví státu a žalovaný obec Hostivice tak nemohla být aktivně legitimována.
31. I kdyby obec Hostivice byla aktivně legitimována, jak soud uvádí z důvodů shora, opuštění deponie, která je zároveň odpadem je v rozporu s dobrými mravy dle § 39 občanského zákoníku (40/1964 Sb.) (a zároveň tehdy platné a účinné zákony o dopadech shodně stanovily povinnost nakládat s odpady a zbavovat se jich jen v souladu se zákonem, zejména pak zbavovat se těchto odpadů v zařízeních, místech a objektech k tomu určených) a i z těchto důvodů byla žaloba zralá na zamítnutí.
32. O nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným rozhodl soud ve výroku 2 podle § 151 odst. 1 za použití § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že ve věci zcela úspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 27 104 Kč. Soud při ustanovení odměny advokáta postupoval dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., když vyhláška 484/2000 Sb. byla zrušena nálezem Ústavního soudu. Mimosmluvní odměna za 1 úkon je pak stanovena částkou 2 500 Kč. Náklady se sestávají z těchto položek: odměna za zastoupení advokátem ve výši 2 500 Kč za 1 úkon právní služby dle vyhlášky 177/1996 Sb. - celkem 8 úkonů (převzetí a příprava zastoupení, vyjádření žalovaného k žalobě, další vyjádření ve věci ze dne 16. 7. 2018, další vyjádření ve věci ze dne 20. 9. 2018, účast na jednání před soudem dne 10. 1. 2019, písemné podání k návrhu na přerušování řízení ze dne 27. 2. 2019, písemné podání ve věci samé vyjádření k odvolání žalobce ze dne 28. 7. 2019, účast na jednání dne 13. 2. 2020), 8 x náhrada hotových výdajů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky 177/1996). Celkem tedy včetně DPH 21 % 27 104 Kč. Lhůta k plnění byla podle § 160 odst. 1 určena třídenní s povinností plnit k rukám advokáta podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve dvojím vyhotovení.

Nebude-li povinnost stanovená rozsudkem plněna dobrovolně, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí.

Praha dne 13. února 2020

JUDr. Ing. arch. Zdeněk Blažek, v.r.
předseda senátu